

VÉRBOSSZÚ KÁVÉVAL ÉS CIGARETTÁVAL

Regénybrikett VIII.

A P R Ó I S T V Á N

TBT huzamosabb ideig nem is figyelt fel Hófehérke leveleinek ritkulására. Nagy igyekezettel bonyolította a maga életét és a pillanatnyi állásról időnként beszámolt távoli barátnőjének. Aztán egyszerre rádöbbsent, hogy az információáramlás egyoldalúvá vált. Hirtelen nem is tudott róla számot adni, mikor dobta be degeszre tömött íróasztalfiókjába az egykori amazon utolsó fehér borítékját. Kutatni kezdett a halomban, de a legfrissebb dátum is legalább tíz hónappal azelőtti volt. Ez így most hirtelen fáj. Még egy vakvágányra futott kapcsolat, még egy végérvényesen szem elől tévesztett ember? Túl közelinek, túl intimnek érezte ahhoz TBT ezt a hajszálvékony, de mindig jelen levő szálat, amely éveken át HF-kéhez fűzte, hogy egyszerűen elfelejtse, hogy hírt se halljon többé felőle. Úgy sejtette, az efféle lelki szemeteskosár elvesztése túlságosan mély nyomot hagy.

– Már az is elég, hogy tulajdonképpen semmi sem fűzött össze bennünket. Így mondhattunk el mindent egymásnak magunkról, és így szerethetjük egymást vágyakozva, lobogón, de abban a biztos tudatban, hogy külön világban élünk, és sohasem kell szembesülnünk az együttlét valós barikádjaival. Felelőtlenül őszinte, kockázatmentesen mély semmi – fogalmazott Tihamér, természetesen jóval később.

Akkortájt azonban még maximálisan megterhelt mondatokat, a naprendszerből a végtelenbe lőtt, haszontalan, ám rafináltan felékesített kacatokat indított a Balkán szíve felé. Íme az egyik ilyen, a Göncölszekér, a Tahiti Nui, a Santa Maria és a lokomobil keresztezésével készült, időben és térben száguldó cikornyás kompozíció:

„Kedves barátnőm, egy furcsa levelet akartam neked írni, immár a sokadikát annyi év során, bár számbelileg sohasem foglak utolérni, hiszen te kötetnyi papírlapot töltöttél már meg hozzám intézett szövegeiddel. Az volt az eredeti szándékom, hogy cserzett báránybörként kifordított és elem tárt életedet, az enyéméből hozzájáró darabbal együtt megpróbálom végre

elhelyezni valahol a percek, események és távolságok között, mondjuk – számvetésként. A szándék már önmagában véve is elég elvontnak ígérkezett mindjárt az elején, mind megvalósulási formáját, mind pedig célját tekintve. A készülő levelet ugyanis eleve befagyasztottam a genesis stádiumában, sohasem állt szándékomban elküldeni neked, mert jószerivel egy szót sem értenél belőle, viszont ezúttal ragaszkodtam ahhoz, hogy az anyanyelvemen szóljak hozzád. Éppen ezért a bevezetőben feltétlenül ott állt volna ez a mondat, csupa nagybetűvel: HA MÉGIS ELKÜLDENÉM (PERSZE NEM KÜLDÖM), SOK FONTOS DOLGOT MEGTUDNÁL EBBŐL A LEVÉLBŐL RÓLAM ÉS MAGADRÓL! EZÉRT JÓL FIGYELJ!

Ne tévesszen meg a látszat, hogy a gondolat enyhén közelít a tudathasadáshoz – nem jobban, mint valóságos életünk.

Úgy terveztem, megpróbálom rendbe szedni a fiókomban heverő papírhalmazt, hogy megtudjam, érvényes-e valóban az életed és a hozzá járuló keserű, vergődő gondolatvilág, vagy még mindig csak csinált figura vagy, még mindig játszol előttem, még mindig megtévesztesz. Hosszú monológ-ra készültem, amelyben elmondhattam, kideríthettem volna (talán), hogy sorsod tragikuma épült-e be sebzett humanitásodba, vagy humanitásod, csonkán bár, de áttört végül a tragikumon is? A levelet nem írtam meg, az az monológomból a te monológod lett, mert ismét rájöttem, hagyni kell téged beszélni. Hogy erre alkalmad legyen, kitaláltam valamit. Biztosan láttál már tévéjátékot, amelyben az egyik szereplő ül, mondjuk egy kávéházi asztalnál, kávézik, iszogat, egyik cigarettát gyújtja a másik után, s közben mondja a magáét. A másik szereplő hallgat, esetleg nem is látszik, legfeljebb a gyufával játszó keze lóg bele a képbe, tulajdonképpen nincs is ott. Ez is egy ilyen tévéjáték. A nézők általában unják, leírva az olvasók el sem olvassák, a kritikusok szétesőnek, mesterkéltnek, összedobált, strukturálatlan anyagnak bélyegzik. Mégis így foglak megírni, hiszen megígértem: hagylak majd beszélni. Ott ülök majd veled szemben, és játszom a gyufával, néha rendelek egy konyakot, amit pedig mondok, azt kivágjuk.

Még valami: néha beúszó kép. A (niői) középkori vár hársáfi alatt sétálva szövegeted gondolataidat, az évszakok észrevétlenül változnak (rajtad legfeljebb az öltözék) mintha versenyre akarnál kelni az ősi falak vélt állandóságával. Nem törödsz velük, pedig ők megértenek, elnyelik halk szavaidat, mint annyi más – éppen úgy, mint a templomok. Nem ismered el az időt és a távolságot, pedig már csak egyre homályosodó emlékként idézhetsz magad elé. Értelmeid egyre keserűbbek és kristályosabbak lesznek, változatlan energiával viseled viszont az emóciómentes hétköznapokat. Élsz és dolgozol, maró gúnyt hintesz magad köré, látszólag céltudatos pre-

cizitással végzed feladataidat, gyűlölöd az apádat, és este végre egy igazi mosollyal keskeny, akaratos ajkadon leülsz levelet írni.

Ismét a hársfák.

Első cigaretta:

Egész életemben védekeztem a férfiak ellen: a durvaságuk, a disznóságuk, a közönségességük ellen. Amint egy kicsit felnöttem, anyám mindig a lelkemre kötötte: Lányom, ne járd haza későn egyedül, kerüld a sötét utcákat, vigyázz, kivel barátkozol... Miért? Mert bármi történhet velem. A családi körülményeken kívül ez az állandó fenyegetettség hajtott, hogy jógát, karatét tanuljak évekig.

Első utálatom később valósággal embertelen gyűlöletté fokozódott. Szégyelltem ezt az érzést, mert manapság különben is nehéz szeretni (az emberek, amint megszületnek, máris gyűlölik egymást). Rendőrakutya módjára kerestem az utamba kerülő férfiakban valamit, ami az apámra vagy az öcsémre emlékeztet, és befellegzett a kapcsolatnak, ha megtaláltam.

Ma teljesen önálló vagyok, senki segítségére nem szorulok, legkevésbé holmi »kemény férfikézre«, amely vezetne az élet útvesztőiben – a férfiak kemény kezüket arra használják, hogy még inkább saját izlésük szerint formálják azt a bizonyos oldalbordájukat, amelyből Isten a nőt teremtette. Önállóságomat sokra becsülöm, és eszemben sincs lemondani róla. Sohasem féltém a férfiaktól, gyűlöltem, majd pedig lenéztem őket, mint alsóbbrendű, bár fizikailag erősebb lényeket. Ez a bizonyos fizikai fölény mindig mélyen sértett és dühített, mert még különben egészen értelmes férfiak is gyakran élnek vele, az pedig éppen az értelmesség hiányát jelenti a szememben. Még ha meg is engedném valami szerencsétlennek, hogy megverjen, ha százszor erősebb lenne is nálam, jottányit sem engednék a meggyőződésemből, ha az életembe kerülne is.

Hát ez az én teóriám a férfinépről, de amint tudod, a nőkről sincs valami fennkölt véleményem, bár az mégsem ennyire megsemmisítő.

Hosszú, mély szippantás:

Menekülök? Igen, már olyan hosszú, hosszú ideje... Most pedig halálosan fáradt vagyok, önmagamtól nem tudok elmenekülni. Azt fogom mondani, ne menekülj, fordulj szembe. Szembefordultam, és láttam, ami eddig sem volt titok előttem, hogy az emberek sokkal inkább rosszak, mint jók, sokkal inkább vadak, mint civilizáltak, kegyetlenek és önzők, nem, cseppet sem nemesek – és megkívántam a halált. Csakhogy az öngyilkosság sehogy sem fér össze a lényemmel, dühít a teljes vereség gondolata, továbbmegyek, még ha kinevetsz is, hogy meg akarom váltani, változtatni a világot. Miért vagy benne olyan biztos, hogy nem lehet megváltoztatni? Csak egy kicsit, éppen annyira, amennyire egyetlen elszánt ember képes lehet!

Ez is egy ok volt, amiért a kollektív munkába vettem magam. Mégiscsak előfordult, hogy ideig-óráig háttérbe szorultak az egoisztikus törekvések, sikerült egy cél érdekében, ha csak rövid időre is, tömöríteni az embereket. Beteljesedésként, igazolásként éltem át az ilyen perceket. Ezért vált belőlem olyan elszánt és odaadó aktivista a Szervezetben. Amikor tisztségeket kínáltak fel, úgy fogadtam őket, mint valós lehetőséget, bizonyítási alkalmat, majdhogynem szent feladatot. Csak jóval később vettem észre azokat az embereket, akik a ranglétra ugyancsak magas fokán ülnek, akik számára a sokat hangoztatott magasztos eszmék üres szólamok, és akik ráadásul odafentről csodálkozva kérdezik: „Mi a csodát akarnak közöttünk ezek a nők?” Persze, amikor mindama nemes feladatok díszes nemük képviselői számára teremtettek! Már az ifjúsági szervezetben is ezt kaptam, a pártról nem is beszélve. Lehet, hogy egyszer még sajnálni fogom az elmulasztott alkalmakat. Buta liba módjára nem voltam hajlandó szépen kitölteni az előírt nemi struktúrát, nem vállaltam a szép, de haszontalan dekoráció szerepét sem valamely irodákban, a fogadásokon és sziszegve visszautasítottam a lehető legkönnyebb utat is az érvényesülés felé – nem voltam hajlandó ágybéli pihentetőül szolgálni a befolyásos funkciók számára, hogy azután eredményesebben, lelkesebben végezhesék üdvös társadalmi ténykedésüket. Így aztán lóttak a jó lakásnak, kényelmes állásnak, ingyen utazásoknak, a majdani kivételezett nyugdíjnak és végül a márvány emléktáblának: DICSŐSÉG A NEVÉNEK STB.

Második cigaretta, kávé:

Tudod, a Vlasina partjára már eléggé szerencsétlen állapotban érkeztem, már akkor tudtam, hogy tennem kell valamit, mert kiborulok. A gimnázium negyedik éve, és mindaz, amit egy év alatt átéltem, akkorra már valósággal eltompított. Ne nevessem ki, küzdöttem a Vuk-diplomáért, és amikor végre a kezemben volt, nem éreztem semmit végtelen fáradtságon és keserűségen kívül, nem tudtam és végeredményben nem is volt miért örülni. Ott, a »célnál« fogtam fel küszködésem értelmetlenségét, mi az ördögért taposom én ezt a sarat? Mert nem a tanulás számított, még kevésbé a tudás, azért kínlódtam, hogy megmutassam, igenis érek valamit, hogy senki se beszélhessen a bukásomról, hogy senki se nevehessen a szemembe, hogy ne mutogassanak rám ujjal, amiért egyszer két embert megöltünk. Ezért dolgoztam, nem azért, mert magam is így akartam, tulajdonképpen egész eddigi életem során nem csináltam semmit úgy, ahogyan én szerettem volna – én, aki mindig azt hangoztatom, hogy a magam esze szerint élek. Az orvosira is csak azért kellett volna beiratkoznom, mert a »nagyfejek« mind oda mentek, mert anyám ezt akarta, ezzel is azt kellett volna bizonyítanom, hogy díszes családom tagjai, bármit is kövessenek el, mindig méltóak ma-

radnak a nevükhöz. Pedig világeletemben a társadalomtudományokat szerettem, mert eszeveszetten félek a haláltól, nem a szellemhistóriák értelmében, hanem mert elviselhetetlennek tűnik számomra, hogy a halál elragadja szeretteinket, és azok úgy hidegen, a mellükön összekulcsolt kézzel mérhetetlenül idegenekké válnak a számunkra, és mindebből borzalmas ceremóniát csinálnak, temetést, ahol csupa jót beszélnek az elhunyról, ahol azok is siratják, akik örülnek a halálának, hazamennek, és ebédet főznek, ahol már a vagyona széthúzásáról folyik a szó, panaszkodnak, hogy nekik a legrosszabb az életben, éppen azért, mert még egyáltalán élnek, és rémiszt a tény, hogy egy embert, legyen bár halott, egy kétméteres gödörbe dugnak, és letemetik földdel – rengeteg földdel, mintha csak attól félnének, hogy egyszer csak föléled a szerencsétlen, végül pedig otthagyják szörnyű magányban valami elhagyatott domboldalon, távol minden élőtől.

Ne szólj, tudom, hogy közhelyekkel untatlak.

Minden temetés hosszú időre kibillent egyensúlyomból, anyámmal megígértettem, hogy engem majd égessenek el, és ne csináljanak temetést. Nagy volt a döbbenet, orvoshoz küldtek, de azóta legalább nem kell temetésekre járnom, akkor sem, ha valaki megsértődik – persze sohasem az elhunyt.

Az emberi testek felboncolását végképp nem tudnám elviselni, bármilyen magasztos cél érdekében, mégis kevés hiányzott, hogy nem az orvosira iratkoztam, az utolsó pillanatban váltottam át jogra, miután anyámat végre úgy-ahogy meggyőztem. Volt mit hallgatnom: hogy nem készültem fel eléggé a felvételre, hogy félek, mert nincs is olyan jó fejem, mint ahogyan mutatom, hogy valószínűleg nem is tudnám befejezni azt az egyetemet és hasonló finom megjegyzések. Első alkalom volt, hogy ilyesmit fájdalommentesen le tudtam nyelni, gratuláltam is magamnak, van még számomra remény, ha ilyesmire képes voltam. Persze az út, amin tovább botorkáltam, ezután sem boldogított túlságosan, de erről már beszéltem neked.

Bevillanó képek: temetés, díszülés, kitüntetések átadása, zabálás halotti toron, nyakkendő s irodai szeretkezés, hullaboncolás.

Még egy nagy konfliktushalmazt sikerült többé-kevésbé tisztáznom, legalábbis annyira, hogy most már továbbindulhatok. Apámról van szó. Mindedig nem tudtam meghatározni az iránta táplált érzéseimet, teljes egészében ma sem tudom. Apám megölte azokat az embereket, ezzel megbélyegezte magát, és minket is, életünk végéig. A tett szörnyű, kegyetlen és embertelen, de nem csupán ez vezetett a kettőnk közötti összetűzéshez. Soha nem bocsátottam meg neki, hogy nem szeretett bennünket eléggé, hogy olyan könnyen magunkra hagyott bennünket, semmibe vette, hogy

bennünket mint az ő egyenes leszármazottjait (az öcsémet mint férfit elsősorban) szintén megfognak ölni, ha a vérbosszú folytatódik, és mindegy volt neki, hogy hogyan fogunk magunkra maradva emberré válni, és még sok egyebet. Történtek némi disznóságok a rokonság részéről is, ami végül anyámék válásához vezetett, szó volt kitagadásról, folyt az intrika, vádaskodás, átkozódás. A kitagadás nem túlzás, nem pusztá szólam, apám már csak ilyen ember, soha nem fogja elismerni, sőt azt sem tűrné el, hogy mások előtte azt merjék állítani, hogy amit tett, az közönséges bűntény, felelőtlenység és örültség. A börtönben rettenetesen szenved, elsősorban azért, mert rettenetesen büszke ember, megszokta, hogy magas pozícióban legyen, hogy tekintélyét érvényesítse, hogy tiszteljék. Az egészsége is rossz, ehhez még hozzájön az elhagyatottság – mi már évek óta nem látogatjuk, a nővéreim néha, ha eszükbe jut. Öcsémmel elhátároztuk, hogy újra felvesszük vele a kapcsolatot – mégis hozzánk tartozott valamikor –, de a levelünkre olyan hangnemben válaszolt, hogy számomra végérvényesen világossá vált, nincs többé mit keresnünk egymás irányában, már csak az maradt hátra, hogy ezt a tényt elfogadjuk. Szörnyű ember, és kész. Valószínűleg régóta sejtetted, hogy ez az ember és részben az öcsém az az alap, ami a férfinéppel szembeni specifikus viszonyom mélyén rejlik.

Az az út pedig, amelyet anyámmal az elmúlt hét év alatt megtettünk (amióta magunkra maradtunk), általában az emberekkel szembeni viszonyulásom alapja. Mindig is erősen igényeltem a szeretetet, a gyöngédséget, de túl korán meg kellett tanulnom, hogy az emberek között mindenből több van, mint szeretetből, ezért aztán bezárkóztam a kagylóhéjamba, amelyből semmi áron nem voltam hajlandó előbújni, de nem is próbálkoztam senki, hogy bejusson hozzám, vagy kihúzzon onnan. Sokáig így éltem, elhalmoztam magam a kötelességek özönével, hogy elfeledjem a lassú emocionális halál kísértő árnyékát. Olyan dolgokkal foglalkoztam, amelyek lehetővé tették számomra, hogy szakadatlanul emberek között legyek, és valahogy levezessem a barátság és a szeretet utáni sóvárgásomat. Ez persze nem volt elegendő, és idővel nehezebben viseltem el a rám nehezedő terhet, és ezt egyre nehezebben is titkoltam mások előtt. Fáradt és zárkózott lettem, jött a depresszió. A magányosság, amely kiéhezett szörnyként kísért, egyre jobban fojtogatott, úgy éreztem, valóban megfulladok, egyedül, teljesen egyedül, én, aki sohasem tudtam emberek nélkül élni, és aki semmitől sem félek annyira, mint éppen a magánytól. Mások előtt mindez az általad is jól ismert ingerlékenységben, fokozott energikusságban vagy éppen vesztett iróniában nyilvánult meg.

Egy konyak:

Te voltál az első ember, akit nem sikerült félrevezetni a felsőbbrendű fel-lépésemmel, az első, aki igazi jószándékkal fordult felém, hogy darabokra

szedjen, és megállapítsa, mi az, ami nem stimmel bennem. Az, hogy mindemellett még férfi is voltál (azaz vagy is talán), ez a tény azt eredményezte, hogy az addig féltve őrzött, bár gyengülő gátak felszakadoztak bennem, és mindaz, ami addig belül felgyülemlett, megállapíthatatlan érzelmi áradatként zúdult rád mint egyetlen áldozatára, és amit te olyan sztoikus nyugalommal viseltél. Sohasem fogadtam el az állításodat, miszerint túlságosan idealizáltalak, elismerem, talán másvalaki is segíthetett volna, de veled, azt hiszem, mindez sokkal gyorsabban lezajlott, különösen férfigyűlöletem ki-gyökereztetése.

Egykori háromhetes együttlétünk alatt alig sikerült megismernem téged, s persze addig még sohasem lettem szerelmes az első pillantásra, de akkor egész idő alatt valahogy furcsán ott éreztelek a közelemben.

(A test nélküli kéz idegesen babrál a gyufával, sőt a konyak után nyúl. »Persze, hiszen állandóan a nyomomban jártál, sehogyan sem tudtalak lerázni, nyavalyás kis boszorkány« – mormogná közbe TBT, de az ilyesmit úgylis kivágjuk.)

Még mielőtt valóban beszélgettünk volna kicsit (és az már a második hét végén történt), nekem úgy tűnt, hogy már régóta ismerlek, mintha már valahol találkoztunk volna, szokásom ellenére vakon hittem neked, éreztem, hogy szavaiddal nem akarsz megbántani, habár az én fogalmaink szerint lehetetlenül arcátlan vagy. Még tiszteltelek is, pedig amióta felcseperedtem, nem tiszteltem egyetlen férfit sem a környezetemben. Akkor ott a hegyekben külön igyekeztem, hogy ne bánjak veled másként, mint a többiekkel (bár a szavak nem egészen találóak, te ott is a saját recepted szerint éltél, nem is lehetett veled bánni sehogyan), elsősorban kötelességtudatból persze, de szerepe volt az új, ellenőrizhetetlen érzésektől való félelemnek is. Saját magam ellen segítetted saját magamat. (Bocs, ha egy kicsit zavaros.)

Harmadik cigaretta:

Az egyetlen bűnöm veled szemben, hogy szeretlek. Úgy tűnik, ez a véleményed.

Különben pedig nem szégyellem az apámat. Imádtam azt az embert, ma is szeretem, és nehezen élek nélküle. Igen, vétett ellenem, de mégsem tudok rá úgy nézni, mint egy szörnyetegre. Számomra minden csak vele és utána létezik – ez az egyetlen igazi időbeni orientációm. Sem magam előtt, sem pedig mások előtt nem tudtam soha igazolni vagy megvédeni, de ez nem hatott az iránta érzett szeretetemre (különben sem ismerném el).

De vajon miféle összefüggésben van mindez veled? Miért térsz vissza folyton erre a szomorú témára, miért vádolsz következtelenséggel? Egyetlen apám van, másokra nincs szükségem, miféle közöd lehet neked az öldökléshez?

(Ideges kéz nyúl a konyakospohár után: Félek a családotól, kicsikém! – természetesen kivágva.)

A régi törzsi törvényeink ilyenek, feltételezem, hogy a tiétek odafönn északon nem ilyen barbárok. Azoknak, akik ölnek, okvetlenül rossz embereknek kell lenniük? Ki tudja? Erről ne beszéljünk többé. A gyilkosság számomra is olyasvalami, amire nincs igazolás akkor sem, ha az elkövetőjét nagyon-nagyon szerettem. Azt azonban meg kell értened, hogy érzelmeim meglehetősen vegyesek, hullámzóak ebben a témában. Legjózanabb pillanatomban legfeljebb azt mondhatom, ítéleteim sem lehetnek igazán mérvadóak. Ennyi elég?

Másik kávéház, a vár, a hársfák:

Anyám először az apám életéért, később pedig a puszta egzisztenciánként folytatott harc közben nem tudott az öcsém és az én kríziseimmel törődni. Habár gondosan titkolta, én tudom, hogy neki is voltak krízisei. Apámmal húsz évig élt együtt, nagyon szerette. Az elmúlt években annyit szenvedett, hogy ebből az érzésből nem sok maradt. Tavaly elvált. Az öcsémmel nem elleneztük a dolgot, rábízunk mindent. Anyám egészsége gyenge, de acélos lélekkel bír.

Apám S. Mitrovicán van börtönben, vérbosszúból elkövetett kétszeres gyilkosság miatt. Előfordul még ilyesmi a mi népünknel. Pedig tanár volt.

(Most te kezdted újból... – kivágva.)

Soha nem fogom neki megbocsátani, hogy nem szeretett bennünket eléggé, hogy olyan könnyen elhagyott engem, a családját. Tettével öt ház kapui zárultak le örökre, és zálogba került az életünk, az öcsémé és az enyém. Folyton ezt hajtogatom magamban: te ezt már régen elfelejtetted, nem emlékszel többé semmire... Elfelejtetted a két felkoncolt véres embert a prokupaci bíróság lépcsőjén, elfelejtetted a gyűlölettel és fájdalommal teli szemüket, az arcuk szürkességét, a szemük fehérségét a halál pillanatában; nem emlékszel a képre, hogyan csorgott végig a vér a lépcsőn, csepegett egyik lépcsőfokról a másikra, és az apád egykedvű arcára sem emlékszel, amint nyugodtan odanyújtja a kezét a bilincsnek, mint egy hős. Igen, és sokszorosan elfelejtetted, hogy ugyanezek a kezek valaha minden reggel felöltöztettek, mosdattak, etettek, sétálni vezettek, rajzolták a te kezdeddel együtt az első girbegurba betűket és számokat... Nem, ez sohasem történhetett így, nem lehet ez az igazi valóság.

Azt beszélük, látni szeretne bennünket. Nem akarok elmenni.

Az utolsó cigaretta:

Mint már említettem, az elkövetkező egy év a nagy számvetések ideje volt. Agyondolgoztam magam, és végül meggingott bennem az eredménybe vetett hit. Az év vége felé már tudtam, hogy nem vállalom a további megbízatást a Szervezetben. Így aztán leszámoltam egyszerre két mindaddig meghatározó tényezővel: az iskola eszményítésével és a politikával. Ehhez jött később a férfiakhoz való új viszonyulásom (azaz egyáltalán új életfelfogásom), amit a veled folytatott hosszú, elkeseredett „harcnak” köszönhetek. Mire mindez beért bennem, te is megszűntél az én nagy érzelmi problémám lenni ott fenn, messze északon. Józan, megfontolt szavaid végre eljutottak a fülemhez, azaz felfogtam az értelmüket, ami számodra nagy megkönnyebbülés lehetett. Azt hiszem, jó, hogy nem kaptalak meg akkor, amikor annyira vágytam rá, mert talán te is csak egy férfi maradtál volna az emlékezetemben, mint a többi, és nem tudtam volna meg mindazt, amit most tudok. Lehet, hogy egyedi, vagy legalábbis ritka példány vagy a férfiúi hódító történelemben, de többet megtanultam tőled a szerelemről, mint bárki mástól, pedig még egy tisztességes szerelmes éjszakát sem töltöttem veled. Új fejezetemben immár kiléphettem az életbe, és az irántad táplált lobogó érzelmek lassan lecsillapodtak.

(Záróra. Elnyomtad az utolsó cigarettát, körülnéztél – a füstös kis teremben rajtad kívül nem volt senki, kedves barátnőm.)

(Folytatjuk)

